

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně: **V. Š.**, zast. JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem v Brně, nám. 28. října 17, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2004, č. j. 36 Az 751/2003 – 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky JUDr. Pěvě Skýbové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1279,30 Kč, která jí bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 6. 2003, č. j. OAM-2429/VL-07-ZA05-2003 nebyl žalobkyni udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo žalovaným rozhodnuto podle § 28 zákona o azylu, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala žalobu ke Krajskému soudu v Brně, která byla výše citovaným rozsudkem tohoto soudu jako nedůvodná zamítnuta.

Kasační stížnost je podána z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s). Stěžovatelka tvrdí, že krajský soud nesprávně posoudil otázku zákonnosti rozhodnutí žalovaného s ohledem na vady řízení spočívající v tom, že žalovaný nevyšel při svém rozhodnutí ze spolehlivě zjištěného stavu věci, žádostí stěžovatelky se nezabýval odpovědně a svědomitě, nezjistil přesně a úplně skutečný stav, neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí a v odůvodnění rozhodnutí se nevypořádal se všemi provedenými důkazy, čímž jednal v rozporu s ust. § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1 § 46, § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen správní řád).

Namítá, že jsou u ní naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a že se na ni vztahuje překážka vycestování dle § 91 tohoto zákona. Nesouhlasí jakým způsobem žalovaný a posléze soud hodnotily skutečnosti, na základě kterých požádala o udělení azylu a má za to, že potíže, kterým byla nucena ve své vlasti čelit a kterých se obává po svém návratu, lze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. V této souvislosti poukazuje na Příručku UNHCR k postupům a kriteriím pro určování právního postavení uprchlíků z ledna 1992, a v ní citovaného článku 33 Úmluvy z r. 1951, definujícího pojem pronásledování. S odkazem na tyto právní dokumenty se domnívá, že jednání, jemuž byla na Ukrajině vystavena, lze pod tam specifikovaný pojem pronásledování podřadit. K výkladu pojmu „pronásledování“ odkazuje dále na tu část Směrnice UNHCR ze dne 7. 5. 2002, týkající se mezinárodní ochrany „pronásledování související s příslušností k určitému pohlaví“ v kontextu článku 1A odst. 2 Úmluvy o postavení uprchlíků z r. 1951 a Protokolu z r. 1967, na soudní judikaturu, zejména pak na stanovisko britské Sněmovny Lordů v případě SHAM a ISLAM a stanovisko australského Vrchního soudu v případu KHAWAR.

V návaznosti na citované dokumenty se domnívá, že veškeré aspekty jejího případu svědčí závěru, že byla jako žena pronásledována ve smyslu § 12 zákona o azylu, když násilí páchané na její osobě ze strany jejího partnera (tzn. nestátního subjektu) lze hodnotit jako vážné a trvající, přičemž při hodnocení závažnosti újmy bylo nutné zohlednit všechny okolnosti případu včetně subjektivního aspektu a její osobní situace. Současně poukazuje i na další prvek, na němž je založeno pronásledování, a to neschopnost nebo neochotu státu a jeho orgánů činit cokoliv na její ochranu a toleranci či promíjení takového jednání. S odkazem na definici pojmu pronásledování ve smyslu Ženevské úmluvy a v souvislosti s níž je nutné prokázat, že osoba byla pronásledována z důvodu rasy, náboženství, národnosti, politického přesvědčení nebo příslušnosti k sociální skupině, stěžovatelka tvrdí, že žalovaný ani soud nevzaly v úvahu možnost, že v jejím případě by mohlo jít o pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. V této souvislosti v kasační stížnosti rozsáhle pojednává a provádí rozbor pojmu sociální skupina a příslušnosti k ní, kdy poukazuje jak na výše citované dokumenty, tak na rozhodnutí britského odvolacího soudu ve věci LYUDMILA DZHYGUN, Směrnici týkající se azylových žádostí podaných ženami (vydané v rámci projektu o uprchlických ženách, Cambridge and Sommerville Legal Services a Harvard Immigration and Refugee Program), rozhodnutí Imigrační a uprchlické rady č. U92.06668 a U92-08714 a rozhodnutí ministra zaměstnanosti a přistěhovalectví ve věci Marcel Mayers (97 D.L.R.4.729) a tvrdí, že všechny skutečnosti nasvědčují tomu, že by právě v jejím případě mohlo jít o pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu čl. 33

Ženevské úmluvy, resp. § 12 písm. b) zákona o azylu, a to konkrétně sociální skupiny žen vystavených domácímu násilí.

V této souvislosti pak poukazuje na laxní přístup státních orgánů Ukrajiny k řešení problémů, jež vznikají mezi rodinnými příslušníky, kdy policie není ochotna zasahovat ani za situace, kdy dochází k vážnému porušování práv. Tuto skutečnost potvrzují dle stěžovatelky i četné zprávy organizací monitorujících dodržování lidských práv na Ukrajině, za všechny pak odkazuje na zprávu organizace Minnesota Advocates for Human Rights věnované domácímu násilí na Ukrajině. Z této zprávy je zřejmé, že domácí násilí zde představuje vážný problém, nicméně orgány činné v trestním řízení je nepovažují za závažný trestný čin a ačkoliv právní řád garantuje ženám právo na ochranu proti násilí, v praxi jim odpovídající ochrana zajištěna není, problém je posuzován jako soukromá záležitost rodiny a často je ze strany státních zástupců zahájení trestního stíhání odmítáno.

Stěžovatelka rovněž namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku zkoumání existence překážky vycestování dle § 91 zákona o azylu ze strany žalovaného a tvrdí, že k ní má stejné výhrady jako ke způsobu posuzování důvodů pro udělení azylu.

Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Součástí podané kasační stížnosti je i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný ve věci řízení o podané kasační stížnosti plně odkazuje na správní spis, zejména vlastní podání a výpovědi stěžovatelky, jež učinila ve správním řízení. Trvá na tom, že stěžovatelkou uváděné důvody, tj. opakované napadení její osoby přítelem a neúspěch policie domovského státu při jeho stíhání, dále ekonomické důvody a snaha o legalizaci pobytu v ČR poté, co zde dlouhodobě nelegálně pobývala, nejsou relevantními důvody pro udělení azylu ve smyslu azylového zákona. Námitky stěžovatelky směřující do procesních postupů a do právního posouzení považuje za nedůvodné, byť stěžovatelka v této souvislosti rozsáhle argumentuje a odkazuje na zahraniční judikaturu. K tvrzení stěžovatelky o její příslušnosti k sociální skupině ukrajinských žen vystavených domácímu násilí žalovaný oponuje ustálenou judikaturou, podle které není účelem azylu poskytovat ochranu cizincům před běžnou kriminalitou v jejich domovské zemi, byť snaha státních orgánů takového státu při potírání této kriminality nebyla dostatečně efektivní.

Kasační stížnost stěžovatelky považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil v prvé řadě nezbytnost vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 s. ř. s. a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat za situace, kdy se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala návrh na zahájení řízení o udělení azylu dne 21. 5. 2003. V žádosti uvedla, že svoji vlast opustila v červenci 2002

autem přes Polsko. O udělení azylu žádá proto, neboť měla přítele, který ji bil a způsobil jí ublížení na zdraví (otřes mozku, zlomená žebra, potrat dítěte). Tyto skutečnosti nahlásila na policii, ale protože přítel utekl, policie jej nenašla. Poté odjela do České republiky a když odtud volala babičce, bylo jí sděleno, že se znovu objevil a obává se, že ji zabije. Dále uvedla, že Česká republika je pro ni cílovým státem, chtěla by zde žít, byla zde již v r. 1996, a to za prací. Při pohovoru k žádosti o azyl konaném dne 18. 6. 2003 uvedla, že asi v roce 1997 nebo 1998 začala jezdit za prací do České republiky, po 8 měsících práce se vrátila opět na Ukrajinu. Tam byla bez zaměstnání a to do července 2002, kdy opět odjela do ČR. K důvodům žádosti o azyl uvedla, že se seznámila s mužem o 15 let starším, který se k ní zpočátku dobře choval, pomáhal jí, později ji začal bít. Opakovaně se obrátila na policii, tato její stížnost vždy sepsala a přislíbila pomoc, avšak nikdy jejího přítele nedopadla, protože vždy někam na delší dobu zmizel, a poté se opět objevil. Do jejího odchodu z Ukrajiny nebyl dopaden. S prací policie nebyla spokojena, ale nikde si nestěžovala. Uvedla, že do ČR odjela nelegálně, neboť se chtěla svého přítele zbavit, jiné důvody pro opuštění vlasti neměla. Zde se pak na nádraží od krajanů dozvěděla o možnosti požádat o azyl. Po příjezdu žila po ubytovnách, občas načerno pracovala. Na dotaz, kdy byla naposled napadena, uvedla, že počátkem roku 2002, odešla ale až v červenci 2002, protože „dostala příležitost a měla na cestu peníze“. Na dotaz, proč o azyl žádá až v květnu 2003, stěžovatelka uvedla, že se původně chtěla vrátit domů, ale pak mluvila s babičkou, která jí řekla, že se ten muž znovu ozval a nabádala ji, ať se nevrací. Ona sama doufala, že se to ještě změní, později se ale rozhodla, že se na Ukrajinu již nevrátí a šla požádat o azyl. Na dotaz, co by jí hrozilo po návratu do vlasti, uvedla, že se obává pouze svého přítele. Na podporu svých tvrzení žádné důkazy nemá.

Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 10. 11. 2003 azyl z důvodu nesplnění podmínek zákonných podmínek neudělil a současně rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování dle § 91 tohoto zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl, že stěžovatelka neuvedla v průběhu řízení žádné okolnosti, jež by naplnily podstatu pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Důvodem její žádosti byly osobní problémy – násilí, jež jí působil její přítel. Bylo rovněž nepochybně zjištěno, že kompetentní orgány na Ukrajině stěžovatelce neodmítly pomoc, ale násilníka se jim pro jeho útěky nepodařilo zajistit. Nemohl proto dojít k závěru, že by státní orgány odmítaly stěžovatelce pomoc, nebo jednání jejího přítele tolerovaly či podporovaly a ona byla proto nucena vyhledat pomoc mezinárodní. Mezinárodní ochranu formou azylu lze poskytnout jen v případě, kdy příslušné státní orgány nejsou schopny či ochotny uvedenou pomoc poskytnout; v této situaci se ale stěžovatelka nenacházela. Žalovaný rovněž uvedl, že pokud by stěžovatelka hledala bezpečí na území ČR, měla možnost o mezinárodní ochranu formou azylu požádat ihned po příjezdu do ČR, avšak ona se s žádostí o udělení azylu na české orgány obrátila až po téměř ročním nelegálním pobytu v ČR. V jejím případě nejsou splněny zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a), b), § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na základě informací o zemi původu a vlastní výpovědi stěžovatelky dospěl k závěru, že se na ni nevztahují ani překážky vycestování dle § 91 tohoto zákona.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného, podané ke Krajskému soudu v Brně, stěžovatelka v obecné rovině namítla, že žalovaný se její žádostí nezabýval odpovědně a svědomitě, nezjistil přesně a úplně skutkový stav a neopatřil si dostatek důkazů pro své rozhodnutí a řádně je neodůvodnil. V obecné rovině rovněž uvedla, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a vztahují se na ni překážky vycestování dle § 91 tohoto zákona. Pokud jde o důvody skutkové, odkázala na svoji žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál.

Krajský soud v Brně dospěl při přezkoumávání rozhodnutí žalovaného v rozsahu námitek uplatněných stěžovatelkou ke stejnému skutkovému a právnímu závěru jako žalovaný správní orgán, a protože napadené rozhodnutí žalovaného netrpělo nezákonností, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Z odůvodnění jeho rozhodnutí vyplynulo, že námitky ohledně nedostatečně zjištěného stavu věci odmítl jako nedůvodné, neboť byly vzneseny jen v obecné rovině a dále nekonkretizovány, přičemž nebylo možno zjistit, jaké další důkazy měl žalovaný provádět, v čem byla jeho skutková zjištění neúplná, když sama stěžovatelka ani v průběhu správního řízení ani v podané žalobě neuvedla, v jakém směru by mělo být další dokazování vedeno a v čem konkrétně spočívala neúplnost skutkových zjištění. V tomto směru neshledal žádných pochybení ze strany žalovaného. Ohledně posouzení, zda jsou u stěžovatelky splněny podmínky pro udělení azylu dle azylového zákona, soud uvedl, že nebylo prokázáno jejich naplnění a ani stěžovatelka v podané žalobě nenamítla nic, co by mohlo závěr žalovaného o neudělení azylu zvrátit. Konstatoval proto, že žalovaný postupoval správně, když neshledal důvody pro udělení azylu dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Ohledně překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu soud uzavřel, že stejně jako žalovaný neshledal u stěžovatelky existenci v zákoně uvedených překážek vycestování. Stěžovatelka ani tuto svoji námitku nijak nekonkretizovala a v žalobě netvrdila ani nedoložila jejich existenci. Pro úplnost krajský soud odkázal na ustálenou judikaturu, když uvedl co je účelem přiznání azylu a za jakých podmínek může být tato mezinárodní forma ochrany poskytnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně v mezích uplatněného důvodu dle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozsudku soudu neshledal. Krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu posoudil soud právní otázku v předcházejícím řízení správně a stejně tak je i výrok rozhodnutí krajského soudu, obdobně jako napadené rozhodnutí žalovaného, dostatečně odůvodněn.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné předeslat, že azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, jakkoli surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování

ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Dle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, který má mimo jiné odůvodněný strach z pronásledování z důvodů příslušnosti k určité sociální skupině ve státě, jehož občanství má nebo ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Pro udělení azylu z uvedeného důvodu je tedy třeba, aby u žadatele o azyl byly naplněny dvě základní podmínky. První podmínkou je odůvodněný strach z pronásledování. Stěžovatelka se domnívá, že tato podmínka je v jejím případě naplněna. Podle ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu se za pronásledování považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Druhou podmínkou, kterou zákon o azylu vyžaduje, je odůvodněný strach z pronásledování z důvodů příslušnosti k určité sociální skupině. Stěžovatelka má za to, že i tato podmínka je u ní naplněna, což dovozuje svou „příslušností k sociální skupině žen vystavených domácímu násilí“; toto tvrzení uplatnila až v podané kasační stížnosti.

V daném případě stěžovatelka žádost o udělení azylu odůvodnila obtížemi ryze soukromého charakteru a snahou legalizovat svůj pobyt v České republice, aniž by zmiňovala své pronásledování za uplatňování politických práv, případně hrozbu pronásledování z důvodů rasy, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů ve státě, jehož je občankou.

Nejvyšší správní soud proto k námitce stěžovatelky, že v předcházejícím řízení nebyly správně posouzeny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu konstatuje, že její důvody uvedené v průběhu řízení o udělení azylu – tj. její obavy ryze soukromého charakteru z kriminálního jednání jejího přítele vůči ní, odůvodněné tvrzeními o tom, že byla z jeho strany bita a bylo jí ublíženo na zdraví, nejsou zákonnými důvody pro udělení azylu na území České republiky taxativně vymezenými v ustanovení § 12 písm. a), b) zákona o azylu. V této souvislosti je nezbytné poukázat především na skutečnost, že stěžovatelka se poté, co byla dle svého tvrzení napadena přítelem, obrátila o pomoc na státní orgány a pomoc jí nebyla odmítnuta. Jak sama vypověděla, policie se pokusila jejího přítele zadržet, ale to se pro jeho útěky nezdařilo. Nelze proto přisvědčit jejímu tvrzení, že pro jednání, jemuž byla na Ukrajině vystavena, má důvodný strach z pronásledování její osoby ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu své příslušnosti k výše vymezené sociální skupině, kdy se tohoto jednání měl dopustit její partner (tzn. nestátní subjekt), neboť v případě stěžovatelky zde existovala schopnost a ochota státu a jeho orgánů činit opatření na její ochranu. Pouze ze skutečnosti, že se orgánům policie nepodařilo pachatele tohoto protiprávního jednání zadržet, nelze dovozovat, že by zde byla neochota orgánů státu stěžovatelku ochránit či tolerance a promíjení tohoto protiprávního jednání ze strany státu.

Za podstatné je nutné rovněž považovat to, že sama stěžovatelka v řízení před správním orgánem uvedla, že po příjezdu do České republiky neměla v úmyslu požádat o azyl, chtěla se na Ukrajinu vrátit, ale po rozmluvě s babičkou od toho upustila a rozhodla se po přibližně 10 měsících požádat o udělení azylu v zemi, kde do té doby nelegálně pobývala.

Nejvyšší správní soud s odkazem na rozhodnutí krajského soudu i na rozhodnutí žalovaného konstatuje, že skutečnosti uváděné stěžovatelkou nejsou ani důvodem překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze obecně uvádí, že žalovaný nevyšel při svém rozhodnutí ze spolehlivě zjištěného stavu věci, žádostí o udělení azylu se nezabýval odpovědně a svědomitě, nezjistil přesně a úplně skutečný stav, neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí a v odůvodnění rozhodnutí se nevypořádal se všemi provedenými důkazy, čímž jednal v rozporu s ust. § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen správní řád). Takto obecně byly formulovány i žalobní námitky stěžovatelky v žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného, jež se týkaly tvrzeného porušení procesních ustanovení správního řádu.

Nejvyšší správní soud, stejně jako Krajský soud v Brně, dospěl při hodnocení této stížnostní námitky k tomu, že se žalovaný zabýval všemi podstatnými skutečnostmi, které stěžovatelka v průběhu správního řízení uvedla a zhodnotil je řádně po stránce skutkové i právní. V průběhu řízení postupoval žalovaný v úzké součinnosti se stěžovatelkou, o čemž svědčí především průběh pohovoru k její žádosti o udělení azylu, kdy se žalovaný podrobně a zcela vyčerpávajícím způsobem zabýval jejími tvrzeními ohledně důvodů, pro které o azyl žádá. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých žalovaný rozhodoval. Stěžovatelka v podané žalobě neuvedla nic, co by zpochybňovalo skutkový stav, tak jak byl žalovaným zjištěn a v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsán. V řízení před správním orgánem tedy nedošlo k tvrzeným vadám v řízení před správním orgánem, pro něž by měl soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

Žalovaný a následně i soud se proto tvrzené nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nedopustily.

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti před soudem ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Advokátce náleží v souladu s ust. § 11 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) odměna za převzetí a přípravu zastoupení ve výši 1000 Kč a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za jeden úkon podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 1075 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se přiznaná odměna za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., činí 204,30 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. listopadu 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu